

VÉGET NEM ÉRŐ TÖRTÉNET

Vászoly utca 6

Az adott szálig: **Néma zsarolás a képernyőn**

1. Titkos menedék a földszinten

Kővári Klára

Bálint a falnak támaszkodva hallgatta, ahogy a lépcsőház lassan újra elcsendesedik Dániel bejáratí ahtájának csapódása után. A zsebében fojtottan megrezrent a telefon; Erika neve villant fel a kijelzőn. A nő már lent várta a földszinten, Dr. Szabó félhomályos magánrendelőjének eldugott sarkában, ahová a csecsemővel menekült a kíváncsi tekintetek elől. Bálint mellkasát egyszerre szorította össze a lebukástól való rettegés és egy fojtogató, mégis édes remény. A munkahelyi flörtként indult viszonyból megkerülhetetlen valóság lett, s most a folyosó mindegyik árnyéka a vesztét fenyegette. Lent az orvosi szoba ahtájában Dr. Szabó András fogadta a férfit. Az elhasznált fertőtlenítő és az olcsó konyak szagával átitatott levegőben a háziorvos tekintetében nem szakmai aggodalom, hanem egy megszorult kártyás dörzsölt számítása csillogott. A doki pontosan tudta, mekkora tét forgott kockán: ha Enci megtudja az igazságot a gyerekről, Bálint addigi élete és a biztonsági cégnél betöltött pozíciója egyetlen pillanat alatt hullik darabjaira.

– Ugye tisztában van vele, Bálint, hogy a diszkréció ezen a házon belül komoly érték? – suttofta az orvos óvatosan, miközben a pult mögött álló Erika karjában halkan felsírt a gyermek.

Ahogy Bálint lépett egyet előre, a nyitott ablakon át átszűrődött Bordás professzor távoli, kántáló hangja, aki épp Tesla váltóáramáról és a fizika alapelveiről leckéztette az egyik szomszédot a gangon. Bálint azonban semmit sem hallott a külvilágból. Csak Erika kétségbeesett tekintetét látta, és megértette: a feszültség elérte a tetőpontját, s az elfojtott titok lassan felemészti mindannyiukat.

2. Éjszakai fényszórók a kapu előtt

Kardos Gábor

Dániel az ahtónak döntötte a hátát, hallgatva a saját szaggatott légzését. A zár mögötti jéghideg csendben a telefonja képernyője még mindig baljósan derengve őrizte a névtelen fenyegetést. De a másodiki folyosón nem ő volt az egyetlen, aki elfedni próbálta a nyomait.

Odalent a kapualj előtt egy sötétített üvegű, külföldi rendszámú luxusterepjáró járatta halkán a motorját, kipufogófüstje lassan kúszott fel az esőáztatta lépcsőház ablakáig. Varga Nóra halk, kopogós léptekkel sietett lefelé a lépcsőn. Arcán a megszokott magabiztos elegancia helyett pattanásig feszülő idevesség tükröződött. Kezében egy vaskos, fekete bőrtokot szorított a mellkasához, mintha az életét védené vele.

A fordulóban alig nézett rá a korlátra támaszkodó Erzsi néni, de az öregasszony éles tekintete elől nem lehetett kitérni.

– Késő van már a látogatókhoz, Nóra úrhölgy – mormolta Erzsi néni, miközben Fekete Zoltán friss hirdetményét simítgatta a falon. – A Miri Csemegébe sem érkezik ilyenkor szállítmány.

Nóra nem válaszolt. Egyetlen pillanatra megtorpant, amikor Dániel ajtójánál átlépte a küszöbről kiszűrődő kék fénysugarat. A szeme sarkából a sötét folyosóvéget pásztázta, ahol Réka árnyéka sejlett fel a nyitott ajtajuk mögött. Nóra gyors, szinte rettegő pillantást váltott a nővel, majd megállás nélkül sietett tovább az utca felé, ahol az idegen autó ajtaja halkán kattanva nyílt ki előtte.

3. Néma zsarolás a képernyőn

Péter Szikra

Dániel a zár kattanása után a sötét előszobában rekedt. A válla a nehéz faajtónak feszült, miközben a torkában lüktető vér majdnem elnyomta Bendi bányászgépeinek felülről szűrődő, monoton zúgását. Ujjai fehéredtek a telefon hideg peremén. A képernyőn villogó mondat nem hagyott kétséget: a tegnapi éjszakai törlés nem maradt észrevétlen, a szervernaplók eltüntetése nem a szabadságot hozta el, hanem a hurkot szorította a nyakára.

A lépcsőházból még felhallatszott Erzsi néni botjának ritmikus kopogása, ahogy az idős asszony gyanakodva elcsoszogott az ajtó előtt. Odalent, a földszinti homályban Székely Ricsi épp egy újabb rekesz csempészett prémium kávé csúsztatott át Marika néni pultja alá – a ház szürke túlélési hálózatában mindenki a maga módján próbálta átvészelni az emelkedő közös költségeket –, de Dániel világát most kizárólag a digitális fojtogatás töltötte ki.

Az íróasztalhoz lépett, ahol a monitor kék glóriája világította meg a felhalmozott

csekkeket és az elutasított hitelkérelmeket. Remegő kézzel nyitotta meg a titkosított mappát, kényszeresen ellenőrizve, hagyott-e bármilyen nyomot az IP-címéből. A folyosóról halk léptek zaja szűrődött be: Bálint haladt el az ajtó előtt, szaporán, mintha ő is a saját árnyéka elől menekülne ezen a feszült éjszakán.

Ekkor a kijelző újra felvillant. Egy ismeretlen fájlátviteli hivatkozás érkezett, alatta egyetlen tömör sorral: „A tegnapi titkod túl sokat ér ahhoz, hogy törölhesd.” Dániel hátrált egy lépést, a hideg veríték végigcsordult a hátán; rájött, hogy a csapda nem a cég szerverén, hanem ebben a házban zárult rá.